

[Estrup]

retten ikke kan være ubegrænset; det har vi jo diskuteret lidt her i dag. Det vedkender vi os, men initiativet var ikke vores.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal starte med at stille et spørgsmål til hr. Estrup. Jeg spurgte hr. Estrup tidligere, hvorfor det var magtpåliggende for ham at få at vide, at det kun var et regneeksempel i forslagens bemærkninger, at man regnede med, at 50 pct. af de langtidsledige ville forblive langtidsledige efter uddannelsesstilbudet.

Jeg bemærkede også, at hr. Estrup ikke fik noget svar på spørgsmålet, da han stillede det til ministeren – eller også har jeg været uopmærksom, det kan godt være, det har jo været en lang debat, men jeg mener faktisk ikke, hr. Estrup fik noget svar. Nu vil jeg godt bruge et øjeblik af min taletid på at spørge hr. Estrup, hvorfor det er så interessant. Hr. Estrups kommentar var noget med, at det var interessant, men at det formentlig bare var et regneeksempel. Hvorfor var det interessant? Er det interessant i den forbindelse, at hvis denne lov ikke kommer til at fungere bedre, end at 50 pct. af de langtidsledige alligevel går ud af systemet uden at få arbejde, så er det ikke de vises sten, og så skulle vi måske finde på noget andet? Jeg spørger, og jeg håber, at jeg får et svar. Om ikke andet kan det måske stadig være interessant for de mange radikale tillidsfolk, som jeg ved følger denne debat meget nøje.

Det andet, jeg skal sige, er, at det er længe siden, vi har fået sådan nogle svar, som vi har fået i dag af ministrene. Der har faktisk ikke været meget svar i dem, og det beklager jeg, for det havde været meget godt at få afklaret en del ting allerede nu. Men vi må jo så stille alle de spørgsmål, vi bl.a. har stillet her, når vi nu begynder på udvalgsarbejdet.

Nu, da undervisningsministeren kigger på mig, vil jeg skynde mig lidt og tage det først og spørge: hvordan kan man fastholde det synspunkt, at såfremt uddannelseskapa- citeten skal udvides, så forudsætter det, at det er på områder, hvor der er arbejdsmuligheder, samtidig med at der i lovforslagets tekst står – hvad fru Jytte Andersen allerede har været inde på – at de ledige selv skal have mulighed for at bestemme, hvad de vil uddanne sig til? De to ting lader sig jo ikke gøre. Lad

os nu lade være med at putte blå i øjnene på hinanden og dem, der eventuelt finder på at læse denne lange debat og i øvrigt følge med i, hvad der sker på dette område. Det lader sig jo ikke gøre. Jeg håber da, at man kan få en forklaring på, hvordan det lader sig gøre.

Når undervisningsministeren står heroppe og siger, at det ikke passer, at der er 13.000, der ikke kan få en EFG-praktikplads, så skal jeg bemærke, at vi i dag har fået et dokument fra Dansk Erhvervsvejlederforening, som skriver: »Vedrørende EFG-uddannelsen må det bemærkes, at der i øjeblikket er cirka 13.000, der venter på en praktikplads.« Jeg lagde godt mærke til, hvad det var, ministeren sagde. Han sagde: ja men der er jo 6.000 ubehandlede sager i arbejdsformidlingssystemet. Ja tak, det kan da godt være, men så kan man da ikke trække dem fra automatisk, for vi ved ikke, hvordan det kommer til at gå med dem. Men det er da en lykke, hvis de bliver godkendt, og det er da en lykke, hvis dette antal går ned, men 7.000 er også mange. Hvis det viser sig, at der stadig væk er mange, der venter på at komme ind på en praktikplads, så må vi sige, at vi står i en situation, hvor man må vælge imellem, om en langtidsledig skal ind på en praktikplads eller en ung. Det er dog et frygteligt valg at skulle foretage også som politiker og som minister, mener jeg.

Det næste, jeg skal sige, er, at i dette papir fra Dansk Erhvervsvejlederforening er der også en oversigt over, hvor der er ledige pladser i det aktuelle uddannelsessystem i 1984. Der er på det, man kalder længerevarende uddannelser, et par tusinde pladser, og på de øvrige, bygge og anlæg, handel og kontor, jern og metal, er der i alt 1.800 pladser, og vi har fået oplyst af arbejdsministeren, at der er sat af til 2.000 pladser. Det er for lidt. Vi ved jo, at det er alt for lidt, og vi har ikke fået nogen som helst garantier – det, hr. Estrup efterlyste i dag – for, hvor de pladser ellers skal komme fra. Så der bliver sandelig nok at tage fat på.

Det bekymrer mig, at arbejdsministeren ikke vil erkende, at hvis denne lovgivning, som jeg ikke håber bliver vedtaget, bliver vedtaget og skal sættes i gang 1. april 1985, har man ikke gjort sig sine overvejelser færdige om, hvordan den skal føres ud i livet. Man har end ikke spekuleret på, hvordan